

overhovedet at forstå reglerne. Selv vi, der har beskæftiget os med det i mange år, skal tit og mange gange læse paragrafferne rigtig mange gange, før meningen går op for os.

Så er jeg til sidst nødt til at sige, at jeg ikke kan forstå, at man ikke skal have rettet op på det misforhold, at lejere, som får byfornyset deres lejlighed og bragt den i tiptopstandard, faktisk ikke skal bidrage med mere i form af en forhøjet leje. Den overgangsregel, som findes nu på de fem år, bør man se på, for det er ikke rimeligt, at man – med den samme slags lejere boende – kan have højre side af vejen i totalt byfornyset form og venstre side af vejen urørt, for så bør lejerne på den ene side i luksus, mens lejerne på den anden side bor i slum, og de betaler stort set den samme leje i hvert fald i de første 5 år. Det bør heller ikke være sådan, at alle udgifter ud over de 5.000-6.000 kr. ikke giver lejeforhøjelse.

Jeg har fuld forståelse for, at man ikke kan tage hele udgiften og vælte den over på lejeren, men man bør gøre det på en meget mere rimelig måde. Der skal være forskel på, hvilken vare man får, når ens ejendom er byfornyset. Er det en fuldt færdig lejlighed, så må man betale mere, og det må man altså også i overgangsperioden.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne sige, at vi er meget interesseret i at fortsætte debatten, og vi håber, at man, når det på et tidspunkt skal udmønte sig i konkrete forslag, har gjort sig klart, hvordan og hvorledes vi kan få det her til at fungere på en fornuftig og rimelig måde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at det i partiet Venstre bør give stof til eftertanke at lytte til fru Kirsten Jacobsens indlæg. Der er jo næppe tvivl om, at fru Kirsten Jacobsen er fuldt ud lige så liberalistisk som hr. Hald – muligvis endda mere – og alligevel hører vi fra fru Kirsten Jacobsens side en langt mere afbalanceret og nøgtern tale om byfornyelse, end Venstre var i stand til at præstere. Det var ikke den enøjede stil, som Venstre lagde frem. Jeg synes, det burde give stof til eftertanke hos det største af liberalistpartierne, at man på den måde har sat sig selv uden for dansk boligpolitik.

Jeg forstod ikke helt fru Kirsten Jacobsens bemærkning vedrørende vedligeholdelsen, for det, der jo må være tale om, er, at hvis vi kan få begrebet den omkostningsbestemte husleje indført, så kan vi sikre, at det problem, der har været med, at en række ejere af udlejningsejen-

domme ikke har sørget for en ordentlig vedligeholdelse og bagefter kommer og vælter udgifterne over på beboerne og de offentlige kasser – et problem, fru Kirsten Jacobsen selv var inde på – ville kunne løses, nemlig hvis man som sagt bygger på princippet om den omkostningsbestemte husleje.

Derved kommer man som lejer til at betale omkostningerne med fradrag af de offentlige tilskud, men man kommer ikke til at betale mere, og man kommer ikke til at fylde profitter i udlejerens lommer. Og så kan man få kontrol med, at udgifterne – også til genopretning – rent faktisk er rimelige og fornuftige. Så jeg håber, at det, fru Kirsten Jacobsen sagde, skulle forstås på denne måde, men jeg er ikke helt klar over det.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg funderede også lidt over fru Kirsten Jacobsens indlæg. Jeg forstod på fru Kirsten Jacobsen, at den gældende lovgivning, der har været igennem årene, var årsagen til, at vi har det store byfornyelsesbehov, at vi har de mange boliger, der har behov for at blive gennemrenoveret og forbedret.

Nu er det jo sådan, at det af og til hænder, at Boligudvalget er ude at rejse. Og jeg tror, at der er medlemmer til stede her i salen i dag, som både kan erindre Boligudvalgets rejse til Wien og også de andre steder, hvor vi har været, og hvordan man dér kunne konstatere, at man havde forsøgt sig med andre modeller og anden type lovgivning, som ikke ligefrem ligger snert på den traditionelle danske lovgivning på det her område. Hiisenerne var generelt, når vi kom rundt: Lad være, det giver den modsatte effekt og slet ikke de forbedringer, vi havde håbet på.

Men der må jo alligevel være noget, når fru Kirsten Jacobsen kan mene, at årsagen er vores lovgivning herhjemme. Så må der jo være nogle eksempler nogle andre steder fra. Jeg har svært ved at få øje på dem, for jeg synes, hvad enten vi ser på England, Tyskland eller landene omkring os – som vi normalt sammenligner os med – eller hvor vi se hen, at de dér faktisk har nogle meget store problemer.

Hvad er det for lande, hvad er det for byer, hvor man har haft en anden lovgivning, og hvor man i dag kan konstatere, at de ikke har tilsvarende helt fundamentale problemer i forhold til installationsmangler m.v., som skal løses? Det synes jeg egentlig kunne være interessant at få at vide.